

عنوان مقاله:

جایگاه بلاغت و شگردهای آن در نامگذاری آثار ادبی

محل انتشار:

نخستین همایش ملی بلاغت و نظریه پردازی ادبی (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسنده:

مهدی دهرامی - دانشیار زبان و ادبیات فارسی دانشگاه جیرفت

خلاصه مقاله:

همانقدر که بلاغت در متن آثار ادبی اهمیت دارد، کاربرد آن در عنوان آنها نیز قابل توجه است. عنوان اثر، حکم دروازه ورودی آن را دارد که با گزینش هنرمندانه، میتواند در عین کوتاهی و ایجاز، گویای مباحث ظریف و مهمی چون موضوع، نوع ادبی، آشنایی زدایی و ادبیت آن باشد. هدف این مقاله نشان دادن جایگاه بلاغت در عنوان آثار ادبی است. برای این منظور با تاکید بر آثار ادبی منظوم، سیر وجوه بلاغی مورد استفاده در آنها تا قرن نهم مورد بررسی قرار گرفته است. این تحقیق نشان میدهد شاعران از تمهیداتی چون ایهام، تلمیح، برائت استهلال و استعاره استفاده کرده اند. از قرن ششم با رواج نثر فنی، رعایت تناسب آوایی و سجع نیز در عنوان رایج شد. کاربرد وجوه بلاغی مخاطب را از همان ابتدا آگاه می کند که با یک اثر ادبی مواجه است و گاه دورنمایی از محتوای آن را نشان میدهد.

کلمات کلیدی:

نامگذاری آثار، پیرامنتیت، بلاغت، آرایه های ادبی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1444867>

